

שמעתי סיפור מדהים על אברך חשוב, תלמיד חכם גדול שאירס את בתו ולא הצליח להשיג את סכום הכסף שהתחייב לנדונייתה. הוא פנה לגאון רבי חיים ברים זצ"ל ואמר לו: "אני צריך ממך טובה גדולה. יש לי שאלה שאני צריך להתייעץ עליה עם ה'חזון איש'. היות ואתה מקורב אליו, תלמיד מובהק שלו, אבקשך שתיסע עמי, כי אני חושש שלא יכניסו אותי". רבי חיים, שהכיר אישית את האברך, נעתר לבקשתו. אלא שבדיוק באותו היום שנסעו הודיעו להם ה'חזון איש' לא מרגיש טוב והוא אינו מקבל אנשים.

אחד מבאי הבית, רבי דוד פרנקל זצ"ל, גילה באוזניהם כי ה'חזון איש' יוצא מחדרו לתפילת מנחה. בין חדרו לבין בית המדרש יש הול קטן, בו יש ברז, וה'חזון איש' היה נוהג ליטול שם את ידיו לפני התפילה. "אם זו שאלה קצרה תוכלו לשאול אותו שם", אמר. "אחר כך יהיה קשה מאוד להיכנס. אני מציע לכם לעמוד ליד הברז ואולי, בסייעתא דשמיא, תצליחו".

וכך הוזה. שניהם ניצבו במקום. ה'חזון איש' יצא מחדרו וניגש לברז ליטול ידיו. משראה את רבי חיים פנה אליו ואמר: "הו, רבי חיים, יליד ירושלים. מה אתה עושה כאן?". הוא אמר לו שלאברך הנלווה אליו יש שאלה. משנתקבלה הרשות שאל האברך: "יש לי בת שהגיעה לפרקה. אין לי כסף לחתן אותה. האם לנסוע לאמריקה לאסוף כסף?". "אמריקה? לעשות כסף? של מי הרעיון הזה?", שאל ה'חזון איש'. "הרעיון שלי", השיב. "רעיון שלך? סע והצלח!".

אחרי שהיתה לו 'הסכמה' מה'חזון איש' סר האברך למעונו של מורו ורבו, הרב מטשעבין זצ"ל, כדי להיפרד ממנו, וסיפר לו שה'חזון איש' אישר את הנסיעה. "תשמע היטב!", אמר לו הרב מטשעבין, "ה'חזון איש' אמר לך לנסוע - אז אתה נוסע! אבל ה'חזון איש' הרי לא אמר לך לאסוף שם כסף... תיסע, כמו שהורה לך ה'חזון איש', אבל שם אתה לא עושה כלום חוץ מאשר לשבת וללמוד, בדיוק כמו שאתה יושב ולומד כאן, והישועה בוא תבוא!".

הוא החל בהכנותיו לנסיעה באנייה. ביום הנסיעה, כשהגיע לנמל חיפה, הוא פגש שם את הרב מנחם פרוש, שהכיר אותו, והתעניין לסיבת שהותו במקום. "אני נוסע לאמריקה לאסוף כסף כדי לחתן את הבת שלי", השיב. "שמע היטב לעצתי!", אמר לו הרב פרוש. "אני נותן לך עצה טובה! סע בחזרה לירושלים, אל תיסע לאמריקה! אתה לא תכסה אפילו את הכסף שעולה כרטיס הנסיעה! ליהודי שכמוך אין מה לחפש שם!". "אבל ה'חזון איש' אמר לי 'סע ותצליח' ואתה אומר לי שלא לנסוע?". "לא סיפרת לי שה'חזון איש' אמר לך זאת. אני רק אומר לך את המציאות: אפילו את הוצאות הנסיעה באנייה לא תצליח לאסוף. חבל על הזמן, על המאמץ והטרחה, ועל הכסף שלך!".

אך האברך, כמובן, יצא לדרך... אם ה'חזון איש' אמר לנסוע - נוסעים! אם הוא אמר שתהיה הצלחה - תהיה הצלחה! עם האמונה בה' והאמונה בצדיקים הוא הגיע לאמריקה. נו, מה עושה יהודי מתמיד כמוהו? נכנס לבית המדרש וישב ללמוד יומם ולילה... וכך בדיוק עשה עוד יום ועוד יום. עמל בתורה בלי הפסק כפי שהורה לו מורו ורבו מטשעבין.

כעבור שבועיים החלו אנשים להתעניין ביהודי המתמיד שכמעט ולא זז מבית המדרש יומם ולילה, והוא סיפר להם את מטרת הנסיעה. מה נאמר ומה נדבר, האברך המתמיד נשא חן בעיניהם, ובסיועו של האדמו"ר מסאטמאר זי"ע אספו עבורו סכום כסף נכבד ביותר, שהספיק לכל הוצאות החתונה ועוד נשאר ממנו לחתונה הבאה. עד כאן סיפור הדברים.

רבתי! אנחנו קולטים איזה נס קריעת ים סוף התרחש כאן? ממש כמו שהיה בקריעת ים סוף: 'ה' יילחם לכם ואתם תחרישון!'! בן אדם נוסע לאמריקה. יושב כל היום וכל הלילה בבית המדרש ולומד... והישועה הגיעה!

בזוהר נאמר: "כל המזכה לאחרים - אותה הזכות עומדת לו ואינה סרה ממנו".

ב"חסד לאברהם" מובא: "אין חפץ ה' כי אם במי שמזכה את הבריות".

בעל הרוקח: "אין זכות כמזכה הרבים" - אפילו אדם פשוט ביותר, כיוון שהוא מזכה הרבים, מעלתו עצומה בשמים ואין מצווה אדירה יותר מזו.

חכמינו זכרונם לברכה אמרו: "כל המזכה את הרבים - אין חטא בא על ידו". כלומר, ה' עוזר לאדם שמזכה את הרבים להינצל יותר מן החטא. הפסוק אומר: "אם תוציא יקר מפי זולל - כפי תהיה".

דרשו על כך רבותינו, שאדם שזוכה לחזק את הרבים, ולזכותם, זוכה להיות במעלה כמו פיו של ה' יתברך! וכביכול, הוא יגזור גזירה, וה' מקיים.

200 נח בלבד לשבת וזכות הרבים נזקפת לזכותך!

בזכותך, יחולקו מאות עלונים בעשרות בתי כנסת

05832-90739 | Shuly3910@gmail.com

חשבון 61135 - בנק דיסקונט - סניף 56

ע"ש SHCH office

לעילוי נשמת
הרב אלטר אהרן יצחק
הרשקוביץ זצ"ל
י"ז בטבת תשע"ו

עלות העלון לשבת

200 נח בלבד

בנק דיסקונט סניף 56

חשבון 61135

ע"ש: SHCH office

אסמכתא למייל:

Shuly3910@gmail.com

הפצה: אלעד, חדרה, נתניה,
בני ברק, פתח תקווה, רחובות,
מודיעין עילית ואחיסמר

וחשבתי לקשר מאמר זה עם המאמר בגמרא שבת (דף עז"ב), שם לשון התלמוד סודרא סוד ה' ליראיו (תהלים כה, יד), עיין שם פירוש רש"י הקדוש שמבאר שדרך התלמיד חכם לעטוף סודר, דהיינו האדם אשר תולה ויודע שכל הצלחותיו באים רק מהקב"ה הרי הוא נקרא תלמיד חכם, ודי למבין.

שיעור בביטחון

הרב שמואל אליעזר רולניק שליט"א

ספר דרש דרוש (להגרמ"פ זצ"ל) כ' דהנה יש ב' מדריגות בענין הבטחון, א' מי שאין לו כלום והוא בוטח בה' שיצליחו בכל טוב סלה, עוד יש ענין של בטחון מי שיש לו כל טוב אך הוא דואג שח"י יאבד הונו כי בקל יכול לאבד מה שתחת ידו, וזה הענין של יעקב אבינו, הנה בתחילה כשבא לבית לבן ולא היה לו רק מקל והיה מתפלל שה' יצליחו ואמר פרק תהילים "אשא עיני אל ההרים מאין יבא עזרי".

וכידוע מהמדורשים בזה כי היה לו בטחון גם עפ"י הבטחות ה' כשהלך מבית אביו לחרון, אך עכשיו שהיה לו שתי מחנות של כל טוב סלה ולא היה שייך אותו המידה של בטחון כמו אז שהרי היה לו גם צאן ובקר וכו'. רואין מכ"ז שיש ב' עניני מידות של בטחון. הראשון: מי שאין לו כלום רק "מקל" והוא בוטח בה' שיהיה לו, השני: מי שיש לו ומתפלל שיחזיק מה שיש לו. אך צריך עיון שהרי הבטיחו ה' והרי ברכת ה' היא תעשיר וזה המעולה שבברכות.

וראיתי בספר ליקוטי אמרי אמת מס' ברכות דף נט שהביא בשם הרבי מברדיטשוב על הפסוק "ואתה אמרת היטב איטיב עמך". שאף שכל דבר הוא לטובה כדאמרין כל מה דעביד רחמנא לטב הוא דעביד וכל חיסורים שעוברים על האדם הם לטובה, מכל מקום ביקש יעקב אבינו שייטיב עמו ה' באופן שתהיה הטובה נראית לעין ויהיה ניכר הדבר לכל, וזה הכפילות היטב איטיב, (ומסיים שם) וזה הטעם שמברכים הטוב והמטיב רק כשיש אחר עמו [ש"ע או"ח סימן קמה סעיף ד'] היינו שעיקר הטובה היא כשניכר גם לאחר שהיא טובה.

צורת התפילה היומיומית

הרב שאול יורוביץ שליט"א

א. ויאמר אברם אדני מה תתן לי ואנכי הולך ערירי ובן משק ביתי הוא דמשק אליעזר". ב. ויעתר יצחק לה' לנכח אשתו כי עקרה הוא ויעתר לו ה' ותהר רבקה אשתו". ג. "אם יהיה אלהים עמדי ושמרני בדרך הזה אשר אנכי הולך ונתן לי לחם לאכל ובגד ללבש: ושבתי בשלום אל בית אבי והיה ה' לי לאלהים". - ג' תפילות של ג' האבות הקדושים.

המשותף לכל התפילות, זה התפילה והבקשה השזורים בצורה מפורשת בחיי אבותינו הקדושים, לאור זה אינו מובן כלל מדוע כאשר חז"ל באים ללמוד את התפילה מאבותינו הקדושים הם לומדים זאת מרמזים ודרשות שונות במקום ללכת בדרך המלך וללמוד זאת מפסוקים מפורשים כאמור.

ביאור הדבר הוא פשוט מאוד, חז"ל רוצים ללמוד את התפילה כמציאות חיים קבועה בוקר צהריים וערב ללא שום קשר למצבים השונים החולפים על האדם. זה המשמעות הפשוטה שאבותינו תיקנו לנו ג' תפילות מידי יום, את זה אפשר ללמוד רק מרמזים אלו המתארים תפילה במצבים סתמיים כאשר לא היה משהו גדול ומיוחד להתפלל עליו, רק זה יכול ללמד אותנו על מצוות התפילה מידי יום ביומו.

בכל אותם הפסוקים המתארים תפילות מפורשות אצל אבותינו הקדושים, מדובר על תפילה או בקשה בכדי להשיג דבר ספציפי, אם כן אי אפשר ללמוד משם על מציאות התפילה העקבית בחיי האיש הישראלי.

התפילה בזמני צר ומצוק אינה צריכה לימוד, זו תפילה מתבקשת, היא טבעית לאדם, מצאנו כמותה גם אצל אדם הראשון בהתפללו על הגשם, התפילות שאבותינו הקדושים תיקנו לנו מידי יום ערכם עמוק ונעלה הרבה יותר, משמעותן הפנימית היא יצירת קשר אינטימי תמידי עם אבינו שבשמים על ידי הכרה מוחלטת שכל מציאות חיינו היא שפעת הבורא השופעת עלינו תמיד, הפנמת עיקרון זה מובילה את האדם לתפילה תמידית ערב ובוקר וצהריים.

זו הסיבה שהתפילה נתגלתה הרבה לפני גילוי התורה, התפילה מבטאת את עצם הכרת האדם בהנהגת ה' השופעת עליו תמיד, התורה לעומת זאת הן אורחות החיים הקבועות לנו לאחר הכרה כוללת זו, ולכן אבותינו הקדושים הורישו לנו את התפילה הרבה לפני קבלת התורה על ידי משה רבנו בהר סיני.

תכלית התפילה

הרב יהודה רובן שליט"א

התפילה היא האפשרות שניתנה לאדם לבקש מה' שימלא את מאוויו או שיושיעו בעת צרה. חלק ניכר מהתפילה מורכב מבקשות בכל תחומי החיים וגם מדברי תודה ושבח על הבקשות שנתמלאו. לפי מבט זה לכאורה, התפילה מהווה אמצעי, בקשה לקבלת תועלת ממרום. חשוב להדגיש שלמרות שיש מן האמת במבט זה, אין זו כל האמת. הסבר זה אינו מתאים למקום המרכזי שתופסת התפילה במחשבת היהדות.

הפסוק: "לעבדו בכל לבבכם" (דברים י"א, י"ג), הוא המקור בתורה למצות התפילה, וכך ביארו חז"ל את הפסוק: "איזוהי עבודה שבלב - זו תפילה". תמצית עבודת ה' גנוזה בתפילה. קרבת ה' ודבקות בו, הן מטרות התפילה. אין איפוא כל סתירה בין ריבוי הבקשות על מחסורינו לבין מעלתה המרוממת של התפילה. צורכי הגוף והנפש שלנו ותפילותינו עליהם, הם הסולם העולה לשער השמים. התרוממות הרוח וחווית הקשר של האדם לבורא הן פסגת נשמתו של כל אדם העורגת אל ה'.

תכלית התפילה היא לקרב את האדם אל האלוקים. למרות שחלק גדול מנוסח התפילה מבטא בקשות על צרכיו השונים של האדם, בקשות אלו אינן המטרה העיקרית של התפילה, אלא הן מהוות את הגורם לה. השאיפה, שהטביע הבורא באדם לחתור לרווחה גשמית ורוחנית, דוחפת את האדם לפנות אל ה' בתפילה. הרגשת הקרבה של: "קרוב ה' לכל קוראיו, לכל אשר יקראוהו באמת", (תהילים קמ"ה, י"ח), התרוממות הרוח והדבקות בה' - הן הן מטרות התפילה. הגורמים והאמצעים מסוגלים להיות גם חומריים, אולם המטרה היא, כאמור, גבוהה ונעלית מאוד.

התפילה, נוסדה עבור האדם, למען יתקרב אל הבורא ובעקבות זאת, תחול עליו הברכה ממרום. זאת ועוד, האשליה שהעולם הינו יציב, קבוע ובעל קיום עצמאי, נוצרת מהעובדה שהעולם של רגע זה שבחינו אינו שונה כמעט מהעולם שהיה קיים רגע קודם לכן. גם את השינויים, שאנו נתקלים בהם, ניתן

להכליל במסגרת "חוק", חוק המעניק ממד של קביעות גם לשינויים. בדרך זו מוסתרת מעינינו עובדת התחדשותו המתמדת של העולם מידי יום ביומו, ותלותו המוחלטת של העולם בריבון העולמיים.

אחת ממטרותיה של התפילה היא להזכיר לנו את חידושו המתמיד של העולם ואת תלותו בה'. כבר בברכות השחר, לעת בוקר, אנו מודים לה' על כל מה שהוא מעניק לנו מדי בוקר, למרות שלכאורה הדבר נראה כהמשך של אתמול והוא מובן מאליו. אנו מודים על חיינו, על דעתנו, על ראייתנו, על כושר התנועה שלנו, על יציבות האדמה שתחת רגלינו ועוד.

בהמשך התפילה אנו מדגישים את שליטת ה' בהיסטוריה ואת העובדה שה' בורא (בהווה) את השמים ואת הארץ. הוא הפוקח עוורים, הוא הזוקף כפופים, הוא המכין לארץ מטר, הוא המצמיח תבואה והוא המחיה את הכל. בברכות קריאת שמע אנו אומרים שה' יוצר אור ומאיר לארץ ולדרים עליה, ובטובו הוא מחדש בכל יום תמיד מעשה בראשית. קביעה אחרונה זו נזכרת בתפילה פעמיים, כדי להשריש בלבנו את ההכרה שה' הוא המאפשר את קיום העולם מדי רגע ברגע. כל כוח הפועל בעולם יונק את קיומו מה', שהוא היחיד שמציאותו אינה תלויה בזולתו.

רעיון זה הוא לבו של הפסוק: "שמע ישראל" (דברים, ו', ד'). באמירת פסוק זה שתי פעמים ביום אנו מזכירים לעצמנו ומצהירים בפני כל באי עולם כי ה' שהוא אלוקינו, הוא אחד ויחיד בעולם כולו, בשמים ובארץ. קיימת כאן הדגשה ששום כוח עצמאי אחר לא קיים זולתו, וכולם תלויים וחיים בחסדו. אמיתות אלו החודרות ללב המתפלל, והן אחת ממטרותיה של התפילה.

מושרשת באדם זיקה אל הכח העליון - שאיפה ברורה להתייחס אל האלוקים ולהתקרב אליו. כל אדם, בלי הבדלי השקפות, מסוגל להתפלל, ואף מרגיש מידי פעם כורח פנימי לעשות זאת, כי התפילה הינה הביטוי החזק ביותר לזיקה הטבעית אל ה'. ייתכן כי במרוצת חייו בודה האדם לעצמו השקפת עולם שאינה נותנת מקום לדת ולזיקה אל ה', אך כשהוא נמצא בסכנה, מסוגל הוא פתאום להתפלל מעומק ליבו אל מחייה החיים, אשר בידו נפש כל חי.

התפילה הינה המזון הרוחני של הנפש. וכך כותב ספר "הכוזרי": "ובדרך זו תהיה שעת התפילה לחסיד גרעין הזמן ופריו, ושאר השעות תהיינה לו כדרכים המוליכות של שעה זו, שלבואה הוא מצפה... תפילת האדם טובה לנפשו, כשם שהמזון תועלת לגופו. וכן ברכת כל תפילה שורה על האדם עד שעת התפילה שאחריה, כשם שכוח הסעודה שסעד מתקיים בו עד שיסעד סעודת לילה. אולם ככל שתרחק שעת התפילה תלך הנפש הלוך וקדור מטרדות העולם הבאות עליה... אך בשעת התפילה מטרה האדם את נפשו מכל מה שעבר עליה בינתיים, ומכין אותה לקראת העתיד."

עיקרה של התפילה היא ההכרה כי הכל בידי שמים, הכל תלוי ברצון הבורא. וכך כותב הרמב"ן: "כוונת כל המצוות שנאמין באלוקינו ונודה אליו שהוא בראנו, והיא כוונת היצירה, שאין לנו טעם אחר ביצירה הראשונה (בבריאת העולם) ואין לעליון (בורא העולם) חפץ מלבד זה, שידע האדם ויודה לאלוקיו שבראו. וכוונת רוממות הקול בתפילות וכוונת בתי כנסיות וזכות תפילת הרבים זהו שיהיה

לבני אדם מקום שיתקבצו ויודו לא-ל שבראם והמציאם ויפרסמו זה ויאמרו לפניו: 'בריותיך אנחנו!'"

זכות הפרט והציבור

הרב שלמה לוינשטיין שליט"א

מכר שלי סיפר שנושע ברפואה שלמה בזכות קבלה שקיבלו על עצמם מתפללי בית הכנסת בו נהג להתפלל.

היה זה רבו של בית הכנסת שיזם את הדבר, כאשר ביקש מכל המתפללים שיקבלו על עצמם שלא לדבר בשעת התפילה וקריאת התורה - קבלה שנודעה זה מכבר כמסוגלת לישועות נפלאות גם למעלה מדרך הטבע. ואכן בדומה לעשרות ומאות מקרים, גם כאן הועילה הסגולה נגד כל התחזיות, ואותו יהודי יצא מכלל סכנה.

ביום הגדול והמרגש בו חזר היהודי מבית החולים לביתו, הגיעו כל בני משפחתו, קטנים עם גדולים, לקחת את אביהם הביתה. באמצע הדרך שאל הבן את אביו ברוב תמימות: "אבי היקר! הרי מאז ומעולם אינך מדבר בעת התפילה וקריאת התורה, ואם כן מדוע רק כאשר אחרים קיבלו על עצמם קבלה זו נושעת, ולא בזכות עצמך?"... השאלה היתה נוקבת, והאב הרחרר ושקל בדעתו כיצד לענות לילד התם תשובה שתניח את דעתו.

בינתיים, שואל הנהג את האב היושב לצידו: "אולי אתה יודע מהי הדרך הטובה להגיע עכשיו באמצע היום לבני ברק, בלי להיתקל בפקקים מעצבנים ומורטי עצבים?" ענה לו האב: "אינני בקי כל כך בדרכים וחילופיהן, הרי יש לך מכשיר ג'י. פי. אס. - תפעיל אותו, תגיד את השם 'בני ברק', ומכשיר ידריך אותנו בדרך הקלה והטובה ביותר". הפעיל הנהג את המכשיר והכריז: "בני ברק!... אבל בדיוק אז צעק איזה ילד מאחור, והשם לא נקלט. שוב ניסה הנהג לומר "בני ברק", אך בדיוק אז נזכר ילד אחר להכריז משהו.

לאחר כמה נסיונות ביקש הנהג שיהיה שקט מוחלט, כי הקולות מפריעים למכשיר לקלוט את מה שאומרים. כולם השתתקו לחלוטין, כשהנהג מכריז שוב את השם 'בני ברק', ואז אכן עלה הדבר בידו. המכשיר קלט סוף סוף את היעד המבוקש.

או התנער האב מהרהוריו, מתפעל מההשגחה הפרטית שזימנה לו תשובה מדויקת לשאלתו של בנו... "בני היקר!" - פנה ואמר לו - "הרי לך תשובה על שאלתך. הרי בעיניך ראית, שכאשר הנהג אמר דבר מסויים דיבוריו לא נקלטו בג'י. פי. אס. - כי היו שם דיבורים זרים שהפריעו למכשיר לקלוט את מה שאמר. כך הדבר גם בתפילה! שהרי כתבו המגיד מקאזניץ והחתם סופר, שבית כנסת שמדברים בו בשעת התפילה, הדיבורים מונעים את התפילות מלעלות, כי בשמים מצפים לשמוע תפילה זכה בלי שום תערובת של קולות אחרים.

"לכן, על אף שאני לכשעצמי הייתי נזהר מלדבר בעת התפילה, בכל זאת, למרבה הצער הדיבורים שדיברו אחרים מנעו גם את תפילתי מלעלות. וכעת, כשכל התפללים קיבלו עליהם לשתוק, עלו כל התפילות.

מנחה אחת ותשעה ילדים

הרב אלימלך בידרמן שליט"א

לפני כ-65 שנה התגורר בירושלים יהודי בשם הרב נחמיה בקר. ביום מן הימים חשה רעייתו שלא בטוב, והם פנו לבית החולים 'שערי צדק' כדי לקבל טיפול שיחזיר לה את כוחותיה. באותם ימים פעל בירושלים רופא בעל שם, פרופ' שקילניק שמו. הוא היה ידוע ומפורסם בכל רחבי הארץ כרופא הנשים הטוב ביותר.

בדק פרופ' שקילניק את רעייתו של הרב בקר, והגיע למסקנה שאין מנוס מביצוע ניתוח שיציל את חייה. הוא שוחח עם בני הזוג והסביר להם שמצבה של האשה בכי רע, והיא עלולה למות בתוך ימים אחדים אם לא תעבור את הניתוח הדחוף.

"אדוני, הניתוח הזה עולה חמש לירות, ואתה חייב לגייס את הכסף באופן מידי כדי שנוכל להציל את אשתך", אמר לו הפרופסור.

בני הזוג הנדהמים הביטו זה בזה כשמעיניהם נשקפה חרדה גדולה. הרופא הטוב ביותר מסביר להם שימיה של האשה ספורים, ואם רצונה לחיות היא צריכה לוותר על האפשרות ללדת ילדים נוספים! "אם אין ברירה אז אין ברירה", אמרו זו לזה, והבעל יצא למסע מהיר של גיוס כספים.

כעבור זמן קצר הוא שב לבית החולים ושלשל לידיו של הפרופסור הנכבד את מלוא הסכום שהתבקש לשלם. באותה העת, חמש לירות היו סכום שאדם ממוצע היה צריך לעבוד שלושה חודשים תמימים כדי להרוויח אותו...

רגע לפני שהוכנסה האשה לחדר הניתוח אמר בעלה שהוא מבקש לעכב את הניתוח במספר שעות. "מה קרה ששינית את דעתך?", שאל אותו הפרופסור, והבעל השיב כי הוא לא שינה את דעתו, אבל לפני שהיא נכנסת לניתוח גורלי כל כך, הוא רוצה להתייעץ עם רבי אברהם ישעיהו קרליץ, המכונה 'החזון איש', שהתגורר אז בבני ברק.

מבית החולים הוא יצא באוטובוס עירוני לכיוון התחנה המרכזית, וממנה נסע באוטובוס נוסף לתל אביב שם היה צריך להחליף עוד אוטובוס עד שהאוטובוס הרביעי הביא אותו לבני ברק. אחרי צעדה רגלית ממושכת הוא הגיע לביתו של החזון איש שבדיוק החזיק בידיו ספל מלא מים, והתכוון ליטול את ידיו לפני שייגש להתפלל את תפילת המנחה. "רבי, יש לי שאלה דחופה", אמר הרב בקר, "זה ממש עניין של פיקוח נפש!". החזון הניח לרגע את הספל מידי וביקש לשמוע את השאלה.

לאחר שסיפר את הסיפור במלואו הרים החזון איש את ידיו בפליאה גדולה: "מה באת לשאול אותי?", הוא גער ברב בקר. "הרופא הטוב בארץ אומר לך בבירור שאם אשתך לא תעבור את הניתוח היא צפויה למות בתוך ימים אחדים. איזו תשובה ציפית לקבל ממני?".

רבי נחמיה נבוך, ובאמת הלקה את עצמו על כך שדחה ניתוח דחוף כל כך בשעות ארוכות רק כדי לשאול שאלה שהתשובה עליה ברורה מאלה... לפתע פנה אליו הרב קרליץ, החזון איש, פעם נוספת ושאל אותו: "אמור לי יקירי, תפילת מנחה כבר התפללת?". השיב לו הרב בקר בשלילה. "בוא והתפלל עמנו מנחה, ולאחר מכן תשוב לירושלים", אמר החזון איש. לאחר התפילה קרא לו הרב והורה לו: "חזור בבקשה על השאלה ששאלת אותי לפני

תפילת המנחה". הוא עשה כמצווה ושאל שוב את השאלה. החזון איש הרהר כמה רגעים, ולאחר מכן השיב לו: "לך ואמור לרופאים שהרב קרליץ אמר שאין לעשות את הניתוח. היא תהיה בריאה ושלמה גם בלי לעבור את הניתוח ועוד תלד בעזרת ה' ילדים נוספים".

"אבל כבוד הרב, מה קרה פתאום? לפני זמן לא רב אמרת לי שאין כאן בכלל מקום לשאלה, ועכשיו אתה משיב לי תשובה הפוכה לחלוטין?". השיב לו החזון איש תשובה מדהימה: "התשובה שעניתי לך מקודם היתה לפני שהתפללנו מנחה, והתשובה שנאי עונה לך עכשיו היא לאחר שהתפללנו מנחה. רבינו בחיי כותב שבתפילת מנחה יכול כל אדם לשנות את הטבע. עד כדי כך גדולה חשיבותה והשפעתה של תפילה זו שאנו מתפללים מדי יום בשעות הצהריים או אחר הצהריים".

שב הרב בקר לתחנת האוטובוס וכעבור שעות אחדות הגיע לירושלים. הוא מיהר לבית החולים והסביר לפרופסור הנכבד שהרב קרליץ הורה לו שלא לבצע את הניתוח.

הרופא התמלא כעס, ומילא את פיו בדברי לעד על החזון איש. "באיזו אוניברסיטה למד הרב רפואה?", הוא שאל בבוז, והזהיר את הבעל העקשן שאם לא יבוצע הניתוח באופן מידי, הוא צפוי לעמוד בקרוב מעל קברה הטרי של רעייתו. הניתוח לא התבצע, וכעבור יומיים התפתח זיהום בגופה של החולה. "היה זה נס גדול שלא עשינו לה ניתוח", אמרו לו הרופאים. "אם היה מתפתח הזיהום אחרי ניתוח מורכב כל כך, היא היתה נופחת את נשמתה בתוך זמן קצר". ואכן התקיימו בה דבריו של גדול הדור וכעבור תקופה קצרה היא שוחררה לביתה כשהיא בריאה ושלמה. "אתה רואה אותנו", אומרים ילדיהם של בני הזוג בקר לרב בידרמן שמספר את הסיפור, "אנחנו תשעה ילדים שנולדנו אחרי אותו הסיפור. כולנו נולדנו בזכות תפילת מנחה אחת שהתפלל החזון איש!"

עוטר ישראל בתפארה

הרב יהודה זאב ליבוביץ שליט"א

החידושי הרי"ם זצלה"ה ביאר על מה שכתוב בתוספות במסכת שבת (דף לג ע"א ד"ה אמונת) בשם הירושלמי על אמונה זה זרעים, אף שבדרך הטבע אם זרעים יש גידול התבואה, אבל עובד ה' אף שיועד דרך הטבע הוא מאמין בהקב"ה וזורע, אבל יודע שהכל ממנו, ודברי פי חכם חן.

וחשבתי לומר רמז על מה שכתוב בגמרא מסכת ברכות (דף ס' ע"ב) כי פריס סודרא על רישיה לימא ברוך עוטר ישראל בתפארה, יש אדם החושב הנני עושה כך, והנני רוצה לילך שם ושם, ואם הוא מצליח במעשי ידיו הרי הוא צריך לחשוב ולומר לעצמו, אמנם אני השתדלתי והצלחתי, אבל ההצלחה שלי באה מהבורא כל העולמות יתברך שמו. וזה הרמז כי פריס סודרא על רישיה, כאשר האדם עושה סדר במחשבתו ומחשב לעשות את זה ואת זה, העיקר שידע ויגיד ברוך אתה ה' עוטר ישראל בתפארה, זה שהנני מצליח הכל הוא מההשגחה העליונה מהקב"ה.

להצטרפות לתפוצת 'אמונה במייל'
נא לשלוח מייל ל:
shuly3910@gmail.com